

GEZGİN HAPSİRİK TOZU

5+

Özel Eğitim ve
Rehberlik Hizmetleri
Genel Müdürlüğü

unicef

Gezgin Hapşırık Tozu

1. Baskı: Şubat 2021

ISBN: 978-975-11-5557-3

Genel Yayın No: 7485

Yardımcı Kaynak Dizi Yayın No: 1534

Yayın Yönetmeni: Mehmet Nezir GÜL

Editör: Dr. Murat AĞAR • Ahmet KAYA

Danışman: Prof. Dr. Cem Ali GİZİR

Yazar: Doç. Dr. Evrim Ölçer ÖZÜNEL

Tashih: Erdoğan MURATOĞLU

Yayına Hazırlayan: Murat TANRIKOLOĞLU • Serap ERDEGER • İsmail YILDIRIM
Yalçın ÇINAR

Resimleyen: Merve ÖZCAN

Grafik-Dizgi-Tasarım: AFS MEDYA GRUBU • 21. Cad. 1424. Sk. No:8/2 Ostim O.S.B.
Yenimahalle / ANKARA • Tel: +90 312 472 96 66
info@afsmedya.com • www.afsmedya.com

Baskı: AFS MEDYA GRUBU • 21. Cad. 1424. Sk. No:8/2 Ostim O.S.B.
Yenimahalle / ANKARA • Tel: +90 312 472 96 66

*Bu yayın Millî Eğitim Bakanlığı tarafından UNICEF'in finansal desteği ile hazırlanmıştır.
Yayında beyan edilen görüşler kişilerin kendi sorumluluğundadır ve hiçbir şekilde
Millî Eğitim Bakanlığı ve UNICEF'in görüş ve politikalarını yansıtmamaktadır.*

Büyükbabanın en büyük keyfi torunlarını etrafına toplayıp onlara masallar ve hikâyeler anlatmış. Kimi zaman içinde uçan halıların olduğu, kimi zaman dev tavşanların yarışlarını, kimi zaman da çocukken başından geçen anılarını anlatmış torunlarına.

Komik anıları çokmuş büyükbabanın. Biraz hüzünlü anıları da varmış ama onlara bile komiklik katarak anlatırmış. Arada da bilmeceler sorar, cevabı bilene de uçurtma yaparmış pikniğe gittiklerinde uçursunlar diye. Yine öyle bir günde büyükbaba toplamış torunlarını etrafına, başlamış anlatmaya. Çocuklar siz hiç hapsirik tozu gördünüz mü? Ben gördüm. O zamanlar henüz küçük bir çocuktum, deyip başlamış anlatmaya.

Ben çocukken küçük bir şehirde yaşardık. İçinde soba olan iki sınıflı bir okulumuz vardı. Arkadaşlarımla birlikte çok eğlenirdik. Okulumu, öğretmenlerimi ve arkadaşlarımı çok severdim.

Sabah annemin hazırladığı taze sütlü, peynirli, yumurtalı kahvaltımı yapıp doğru okula koşardım. Okul yolunda her gün selamlaştığım bir çoban köpeği vardı. Adı Karabaş'tı. Görerseniz o kadar akıllı bir köpekti ki. Beni görür görmez peşime takılır, okula kadar bana eşlik ederdi.

Okul bahçesinde de kaplumbağa ve tavşanlar vardı. Teneffüse çıktığımızda tavşanların peşinde koşardık. Onlarla yakalamaca oynardık. Kaplumbağalarla da saklambaç. Zaten bilirsiniz onlar başlarını kabuklarının içine soktular mı saklanmış olurlar. Sonra bin tane tekerleme söylesek bile başlarını dışarıya çıkarmazlardı. Başlarını çıkarsınlar diye arkadaşlarımızla el ele tutuşup kaplumbağaları ortamıza alır, etrafında yavaşça dönerek,

Kaplu kaplu bađa,
Sen bize gel biz sana,
Haydi haydi ık dışarı,
ıkmasan da elma dersek
Yine de sobeleriz seni
derdik. Onlar da bir süre sonra
başlarını çıkarıp bizimle oynarlardı.

Sonra biz kendi aramızda elim sende ve yağ satarım bal satarım oynardık. Elbette okul hep oyunla geçmezdi. Sıralarımızda arkadaşlarımızla yan yana oturur ders dinlerdik. Günler böyle akıp giderdi. Taa ki o güne kadar.

Büyükbaba bunları anlattıktan sonra
bir süre sessiz durmuş ve iç çekmiş.
O zaman hep bir ağızdan

-Ee büyükbaba sonra ne oldu?
Diye sormuş çocuklar.
Büyükbaba devam etmiş anlatmaya.

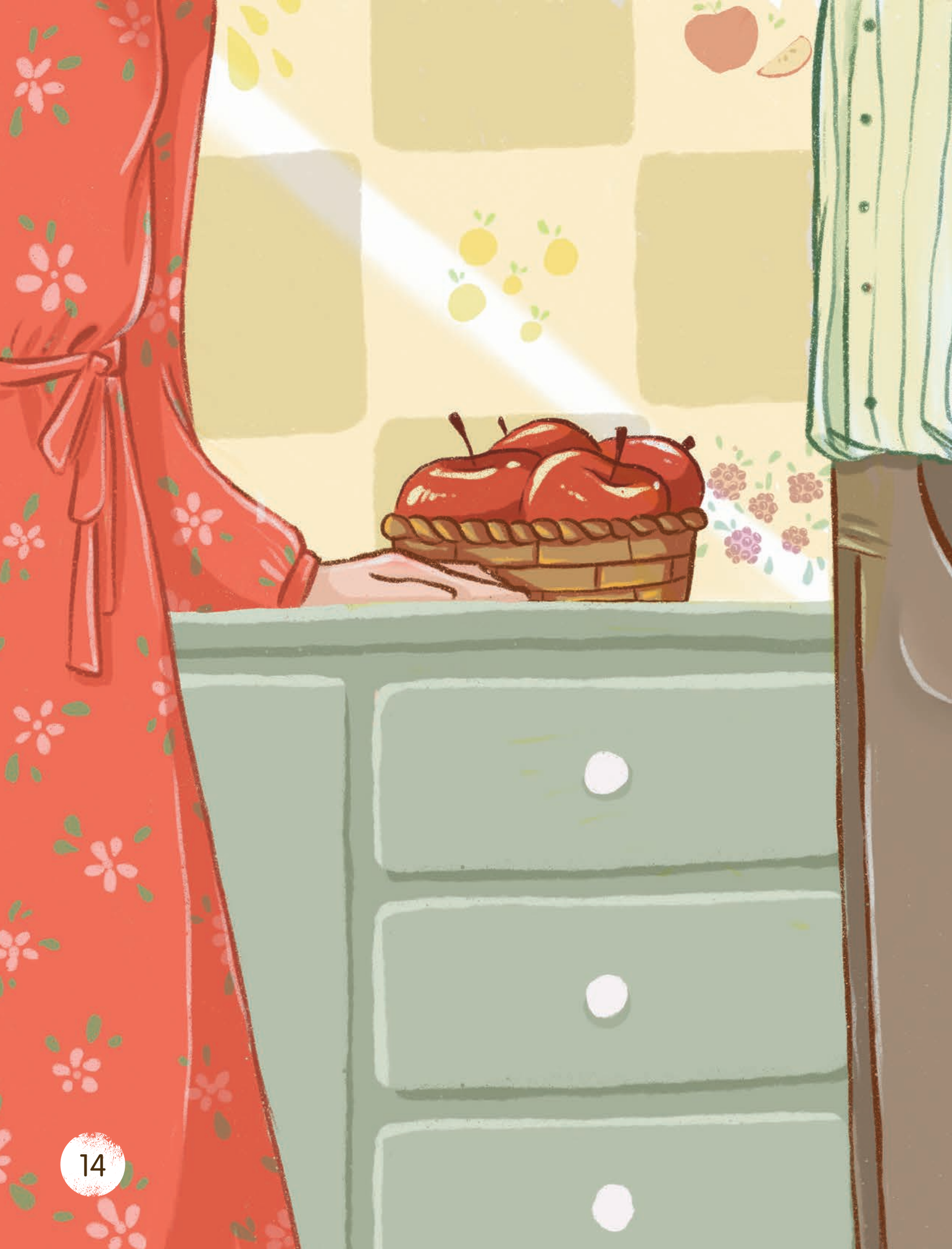

O gün yine okula gitmek üzere yatağımdan kalktım. Okul kıyafetlerimi giydim, kahvaltı ettim ve okul yoluna koyuldum.

Yolda köpek Karabaş'la karşılaştım, biraz yorgun görünüyordu. O gün beni takip etmedi.

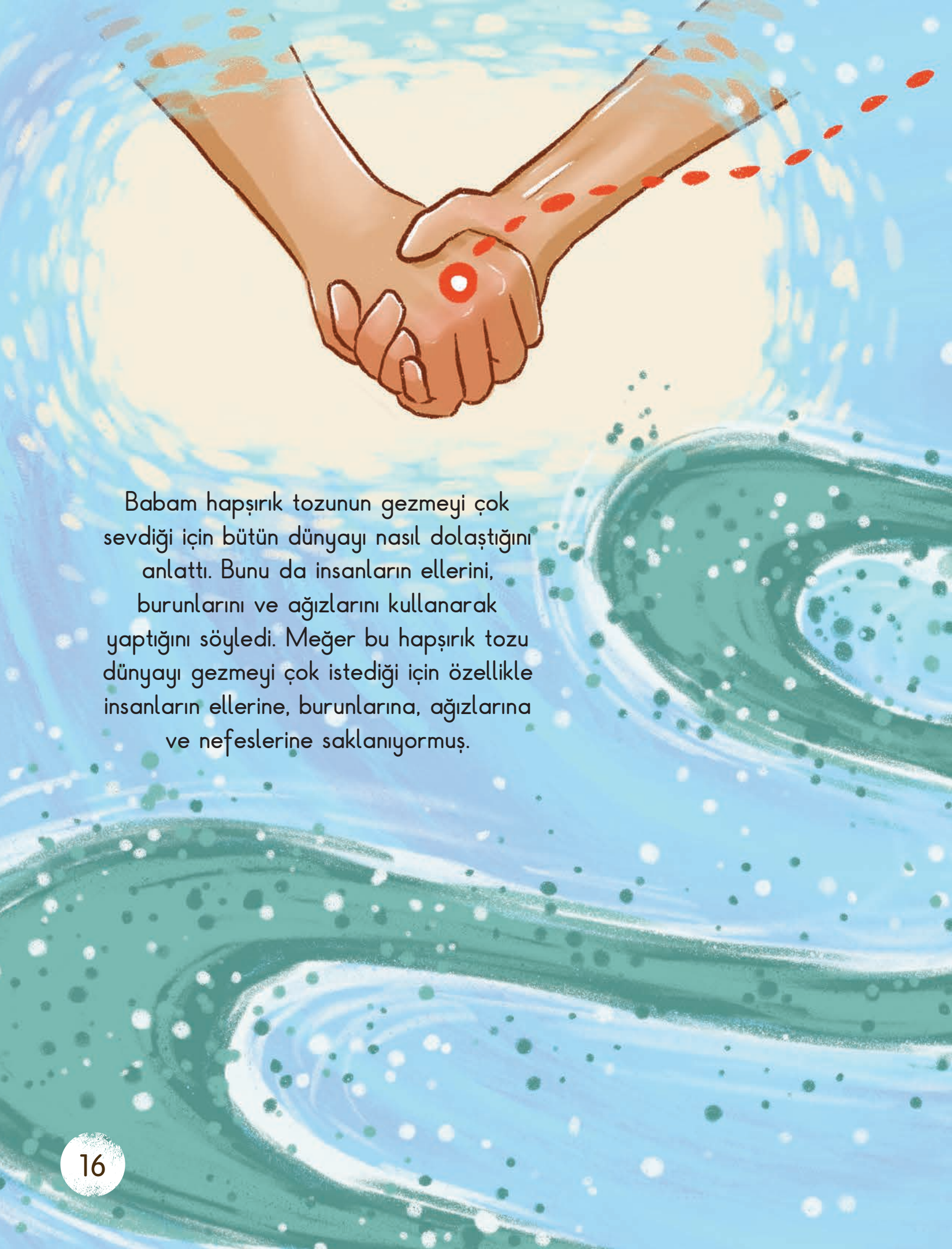
Şaşırdım. Sonra okulda arkadaşlarımdan bazıları gün boyu hapşırıp durdu. Ama yine de biz elim sende oynayabildik. Akşam eve dndgmde çok acıkmıştım.

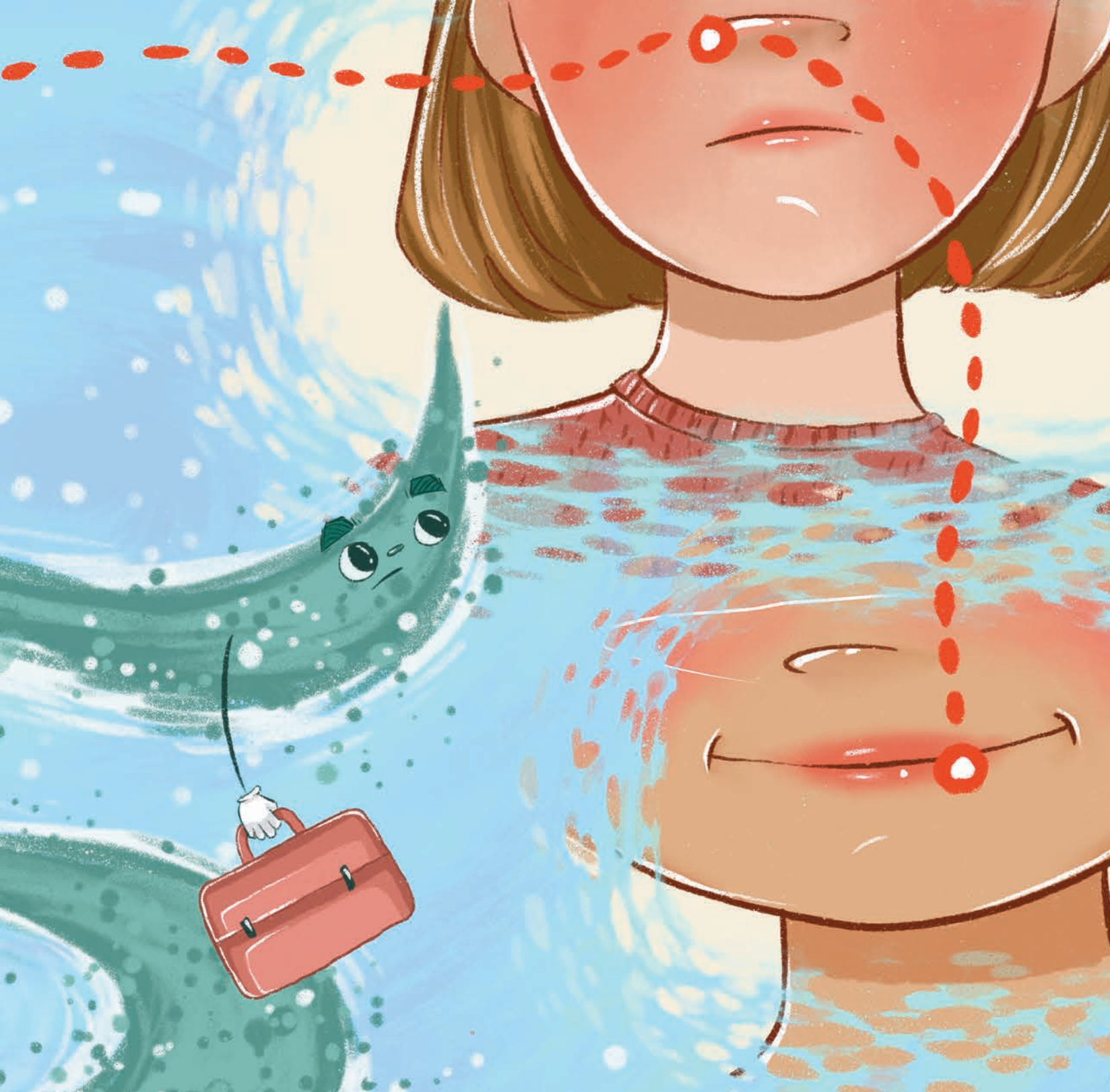

Hemen mutfağa koştum.
Annem ve babam kendi aralarında telaşla
bir şeyler konuşuyorlardı. Ben yanlarına
yaklaştım, gözlerimi meraklı meraklı açarak
ne olduğunu sordum. Annem ve babam
bana bütün dünyayı gezgin bir hapsirik
tozunun kapladığını, bu yüzden bir süre
okula gidemeyeceğimi ve birlikte evde
kalacağımızı söylediler.

Babam hapşırık tozunun gezmeyi çok sevdiği için bütün dünyayı nasıl doladığını anlattı. Bunu da insanların ellerini, burunlarını ve ağızlarını kullanarak yaptığını söyledi. Meğer bu hapşırık tozu dünyayı gezmeyi çok istediği için özellikle insanların ellerine, burunlarına, ağızlarına ve nefeslerine saklanıyormuş.

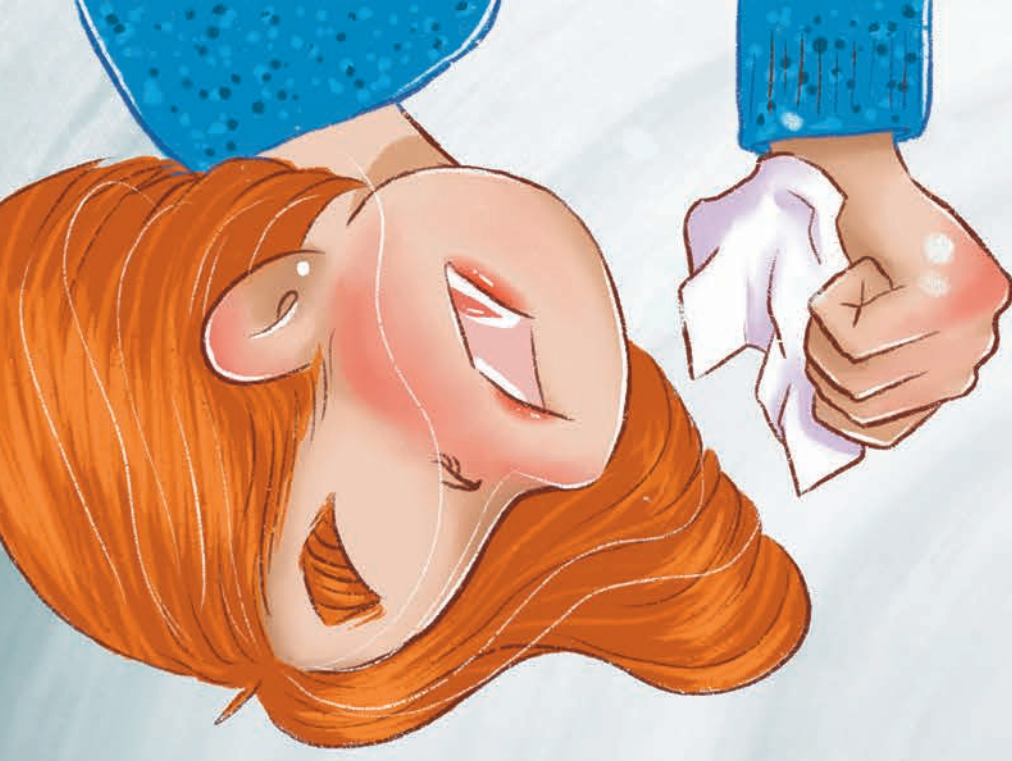
Hem bu hapşırık tozu burun akıtan nezle ve ateş çıkartan griple de akrabaymış. Ama gezgin hapşırık tozu onlardan daha akıllıymış. Kondukları ağız, burun, el ve gözlerde sorun yaratıyor ve insanların vücudunda zaman zaman yorgunluk, hâlsizlik ve ateş yapıyormuş.

Bunları duyunca biraz telaşlanmış ve korkmuştum.
“Bir daha hiç mi okula gidemeyeceğim,” diye sordum.
Annem bana elbette gezgin hapsirik tozunun bir süre
sonra gezmekten sıkılacağını hatta o sıkılsın diye doktor
ve bilim insanlarının çok çalıştığını söyledi.
Zaten o zaman her şey eskisi gibi olacaktı.

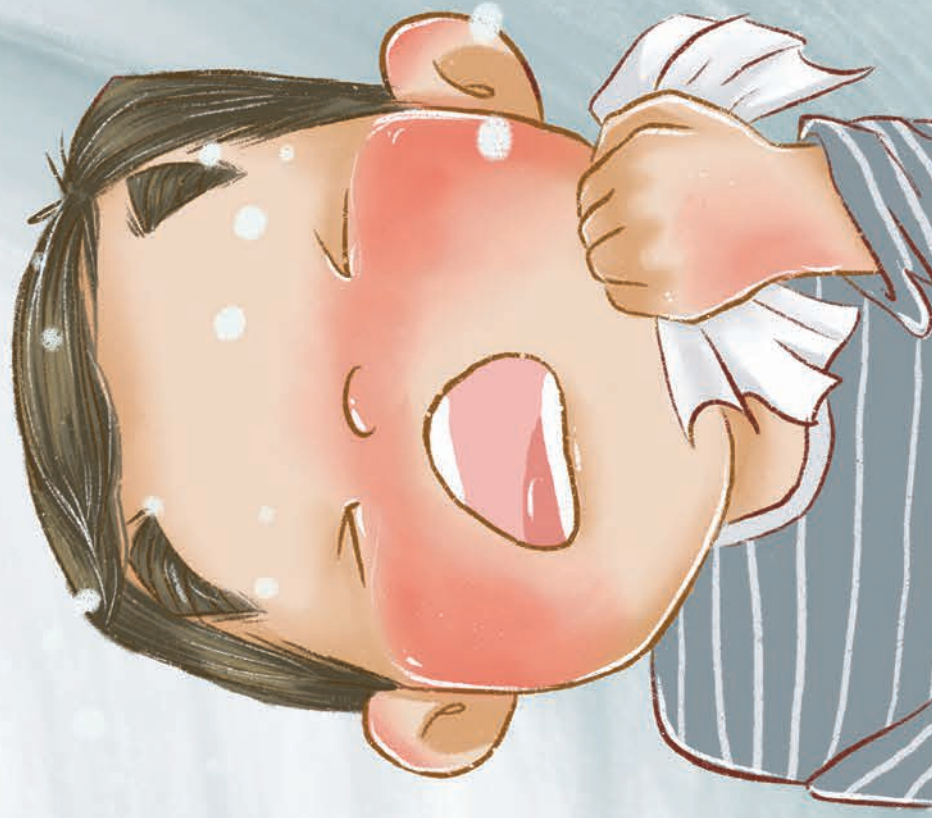
Ben önce ne yapacağımı bilemedim. Çok şaşırmıştım. Okulumdan ve arkadaşlarımdan bir süreliğine ayrı kalacağım için üzül müştüm. Ama annem ve babamla evde daha çok vakit geçireceğim için de mutlu olmuştum. Büyükanne ve büyükbabamı da bir süre göremeyecektik. Çünkü gezgin hapsirik tozu en çok büyükanne ve büyükbabaları seviyordu. Elbette bu, çocuklarla bir arada olmayı sevmediği anlamına gelmiyordu.

Çocuklar el ele tutuşup oyun oynadıklarında elden ele gezebildiği için sık sık onları da ziyaret ediyordu.

Bir süre sonra önlem almayan herkes hapşırık tozu yüzünden hapşırmaya başlamıştı. Evde vakit geçirebiliyordum evet. Oyuncaklarımla oynuyor, anne ve babama yardım ediyor, şarkı söylüyor, dans ediyordum.

Hatta yüzme antrenmanlarımı bile
halının üstünde yüzüyormuş gibi
yapmaya çalışıyordum ama artık çok
sıkılmaya başlamıştım.

Bir an önce hapşırık tozunu, bilim insanlarının gezmekten vazgeçirmek için ikna etmelerini bekliyordum. Bu arada televizyonda doktorların hapşırık tozunu gezmemeye ikna etmek için geliştirdikleri aşı haberlerini takip ediyordum.

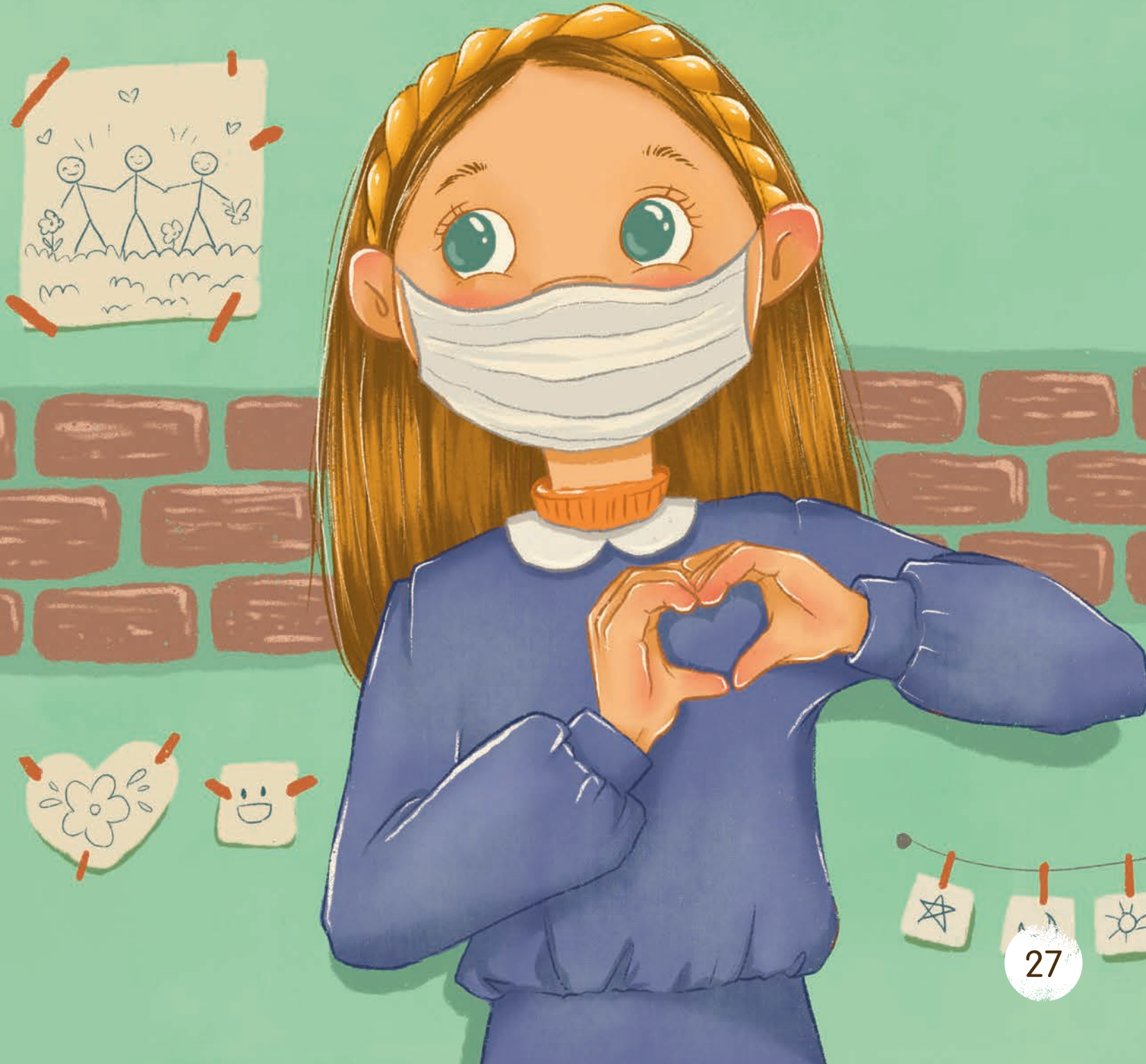
Günler günleri kovaladı, sonra bir gün hapşırık tozu bizim mahallemizde de gezmeye başladı. Önce biraz korktum. Ama çok geçmeden doktor ve hemşireler hapşırık tozlarının girdiği evlere ilaç getirdiler. Maske takıp mesafeli yaşayanların evine gelmiyordu bu hapşırık tozu. Ama mahallemizde neredeyse ziyaret etmediği ev kalmamıştı. Ee boşuna dememişlerdi ona "gezgin hapşırık tozu," diye.

Bu durum bir süre daha bu şekilde devam etti. Artık okula gitmeye başlamıştık. Hapşırık tozu ağızımıza ve burnumuza kaçmasın diye maske takıyorduk.

Arkadaşlarımızla yan yana da oturmuyorduk sıralarda. El ele tutuşup oyun da oynamamamızı söylemişti öğretmenlerimiz. Ama onun yerine el ele tutuşmadan oynayabileceğimiz pek çok oyun öğretmişlerdi. Eskisi gibi olmasa da arkadaşlarımı görebilmek çok güzeldi.

Sonra bir gün televizyonda bir haber duyduk.
Doktorlar, gezgin hapşırık tozunu güldüren ve
gezmekten vazgeçiren bir aşı bulmuşlardı. Aşının adı
kahkaha tozuydu. Aşı gezgin hapşırık tozunu o kadar
çok güldürüyordu ki kendine yeni bir eęlence bulan
toz artık gezmekten vazgeçiyordu.

Bundan daha iyisi olamazdı. Sonunda sabırla beklememizin ödülünü almıştık. Yavaş yavaş hepimiz aşı olduk ve böylece gezgin hapşırık tozu gezmekten vazgeçti. İşte o gün bu gündür o zamanları her hatırladığımda kahkaha tozu aşısını bulan doktorlara teşekkür ediyorum.

Bunları söyledikten sonra
büyükbaba ayağa kalkıp
çocuklardan kendisi ne yaparsa
aynısını yapmalarını istemiş.

Sonra da
-Hadi çocuklar hep birlikte
gezgin hapsirik tozunu gezmekten
vazgeçiren kakkaha tozu aşısını
anmak için gülelim mi?
Ne dersiniz? diye sormuş.

Sonra ne mi yapmışlar? Evet bildiniz. Hepsi birden göbeklerini tutarak zıplamışlar, takla atmışlar, şarkı söylemişler ve kakhaha atıp bu güzel günü bir arada sağlıklı bir biçimde kutlamışlar.

Bu hikâye kitabı Millî Eğitim Bakanlığı tarafından UNICEF'in finansal desteği ile Zorlayıcı Yaşam Olaylarında Psikoeğitim Projesi (ZOYOP) kapsamında hazırlanmıştır.

**Bu hikâye kitabı Millî Eğitim Bakanlığınca ücretsiz olarak verilmiştir.
Para ile satılmaz.**